

være tilraabeligt, vilde vi slaae ind paa en eller anden Næringssvei som Mand og Kone.

„Der var nu forløbet henved ti Aar siden den Begivenhed, jeg har omtalt, og jeg haabede, at jeg virkelig havde overstaaet den forhaabte Ulykke, men jeg glemte den aldrig. Der gjennemfoer mig ofte en Naefelskyfsen, naar jeg udmalede mig hvad jeg vilde soele, hvis hin Beskjæmmelse skulde komme Fanny for Døre, og besluttede flere Gange halvt om halvt at betro hende det Hæle, da jeg nærede en vis Tvivl om, at det lod sig forhaare at skjule en saadan Omstændighed. Men jeg havde ikke Mod til at udsætte mig for at miste Nogen, jeg elskede saa inderligt; jeg grublede uroligt derover, men taug.

„Da jeg havde været noget over tre Aar i denne Condition, nødfagede Familieførandringer min Frue til at hæve sin Huusholdning og reise over til Fastlandet til sin Sønn. Idet hun underrettede mig om denne Nødvenndighed, ikke uden at tilføie, at det gjorde hende meget ondt, at hun skulde stalle sig ved mig, sagde hun, at hun haabede at skulle stæffe mig en langt bedre og fordelagtigere Plads, end hos hende. Jeg behøvet ikke at sigte, at jeg med Taknemmelighed modtog hendes Tilbud om en meget varm, striftlig Anbefaling til en af hendes Venner i London, en Mr. Grant, der søgte en paalidelig Tjener til sin sygelige Cousine; og jeg reiste da til Hovedstaden for at prøve min Lykke. I Mr. Grant fandt jeg den mest sundeløse og mistroiske af alle Dødelige. Han syntes at tvivle paa Alt, at være paa sin Post paa alle Kanter og aldrig at kunne blive fjed af at udbrøde i et „At Gud!“ eller „Hvad skal jeg gjøre?“ Efter min anden Sammentkomst med ham skrev han en Række af Spørgsmaal saa lang som min Arm til min Frue og jatte mig tredie Gang Stevne, for at jeg skulde erfare hans endelige Beslutning. Jeg kom og blev fæstet, da Svaret havde været mere end tilfredsstillende. „At Gud! Nu er da den Ting i Orden!“ Og dermed gav han mig en Billet til mit tilkommende Hærskab, som han berbed tilkjendegav, at jeg var den Tjener, han havde fæstet til hende. Idet jeg var i Begreb med at gaae, kom en Tjener ind og sagde, at den Person, som allerede havde været her saamange Gange for at forhøre sig om Pladsen hos Mrs. Swanway, nu var der igjen. „Gjen!“ udbrød Mr. Grant ivrigt. „At Gud, igjen! At Gud!“ Og løbende ud i Forstuen, medens hans Tjener og jeg fulgte noget langsommere bagefter, vimsede han hen til et Menneske, som stod der med Hatten i Haanden, og udbrød: „At Gud, er De her nu igjen? Mig synes, at jeg sagde Dem, at jeg saagodtjom havde fæstet en Person — at siqe, hvis han kunde stæffe et godt Studsmaal! Men det er blevet saa godt, som det kan forlanges, og nu har jeg fæstet ham.“

„Meget vel, Sir. Jeg beider Dem undskyldte; jeg kom kun for Mulighedens Skyld,“ sagde den Fremmede med en Stemme, der fik mit Blod til at størknes. Mr. Grant havde hidtil skjult den Talende for mig, men idet han nu vendte sig om for at gaae, stode vi pludseligt ligeoverfor hinanden. Det var Philip Steele. Smuk, godt klædt, næsten en Gentleman af Udseende — Philip Steele.

„Blodet foer mig til Hovedet og Hjertet, men dog syntes mine Sandser snarere at stærpes, end at løves, og jeg betragtede ham nøie. Han traadte et Skridt fremad og sagde meget ærbødig til Mr. Grant: „Lar jeg spørge, om det er denne Person, De har fæstet, Sir?“

„At Gud, ja vist er det!“ svarede Mr. Grant og fik øieblikkelig Feber. „Men hvad skal det siqe? At Gud, hvad skal det dog siqe?“

„At det er min Pligt at underrette Dem om, hvad De formodentlig ikke veed, at denne Person, Clement Carew, for nogle Aar siden blev dømt for Tyveri og sat i Fængsel.“

„Mr. Grant foer sammen, som om han var bleven ramt af en Kugle, og stirrede, skjælvende i alle sine Ledemod, paa ham.

„At Gud! At Du store Gud! I Fængsel!“

„Han vil ikke kunne negte det, hvis De vil have den Gødshed at spørge ham derom, Sir.“

„Han talte med tilsyneladende Ulyst, som om han opfyldte en ubehagelig Pligt.

„Mr. Grant vendte sig om mod mig. „Er det sandt?“ udbrød han og haandfede bogstaveligt omkring paa Gulvet i sin umaadelige Forfærdelse.

„Han havde ikke behøvet at spørge; Sandheden stod skrevet i mit Ansigt. Jeg vidste, at jeg var ligesaa hvid som det Brev, jeg holdt i min rystende Haand. Jeg var styblig, og det kunde sees paa mig.

„Jeg gav ham Brevet tilbage, uden at siqe Noget. Ordene vilde i dette Dieblit ikke frem.

„Du store Gud! Det er jo oprørende!“ udbrød Mr. Grant, medens hans Ansigt glimmede af Sved. „Det — det — det er jo oprørende! Et Menneske, som jeg allerede havde fæstet til hin stakkels hjælpeløse Dame! Med et saadant Studsmaal! At føre En saaledes bag Lyset! Du min Gud og Fader! Jeg er Dem,“ sagde han til Philip, som stod der tilsyneladende ubevæget, „jeg er Dem uendeligt forbunden, fordi De—“

„Men nu fik jeg mit Mæle, og Ordene trængte som en Strøm udaf mit bristefærdige Hjerte.

„Ja, De er ham forbunden! Ja, han talte Sandhed! Jeg blev sat i Fængsel for Tyveri — sat der ved ham! Jeg stjal nogle faa Pund Kjød for at frelse min Moder fra at sulke isjæl, min Moder, der havde pleiet ham Dag og Nat i en farlig Feber og reddet hans Liv med Fare for sit eget!“

„Derpaa vendte jeg mig om og betragtede ham med stirrende, morderiske Blikke.

„Det er anden Gang, at Du har angivet og ødelagt mig, og sønderlider jeg Dig ikke Led for Led hvor Du staaer, er det herten for din eller min Skyld, men for en Mand, som jeg ikke engang vil nævne i din Nærverelse. Saa! To Gange har Du raadet; tredie Gang kommer Røden maastee til mig!“

„Og ilende som en Kafende forbi ham, idet han, strømmet af Udtrøffel i mit Blik, sprang tilside, stødte jeg Døren op og foer ud af Huset.

„Jeg løb, ligesom jeg havde løbet den Dag, jeg havde begaaet Typeriet, som om jeg søgte at undflye for min egen Fortvivlelse, og standfede ikke, førend jeg naaede min Volig. Jeg foer gjennem den lille Bontif, forbi den forbaufede Grønt-handler og hans Kone, der skræbede Asparges paa Dissen, og op paa mit Kammer, hvor jeg lukkede mig inde som et forfulgt Dyr. Forfulgt! Ja, jeg blev forfulgt af min egen Gjernings Gjenskerd! Sin Forbandelse havde atter opsporet mig, havde trukket mig ned i Dvundet, som den stedske vilde gjøre, saaledes som hine Tyve havde sagt, at den vilde gjøre. Det var ube med mig for stedske.

„Hæle den Dag sab jeg der ubevægelig og søgte at samle mine Tanker, men en dump Fornemmelse af Smerter tængede mig ned. O, det var haardt, det var meget haardt! Jeg havde stræbt saa ærligt efter det Rette, modstaaet enhver Frikselse til endog ubetydelige Feil saa kraftigt, været saa stolt af min Frues glimrende Vidnesbyrd! Og nu var jeg bleven beskjæmmet, offentlig bleven erklæret for Tyv! Thi Mr. Grants Tjener havde været tilstede, og Mr. Grant selv vilde naturligviis underrette min Frue derom. Fanny vilde faae det at vide! Jeg skjulte mit Ansigt med mine Hænder og hulkede høit, da dette randt mig i Hu. Jeg længtes efter at døe, efter at springe i Floben og gjøre Ende paa det Hæle.

For mig var der herten Fred eller Haab mere paa Jorden! Og det var Altsammen hans Skyld! Hvad vilde Herren nu have sagt? Han vilde upaatvivleligt haat, at jeg skulde tilgive ham! Tilgive ham! Hællere vilde jeg lide Døden for at have taget ham af Dage, end jeg nu vilde tilgive ham.

„I tre Dage satte jeg ikke en Fod udenfor min Kammerdør; den første Nat gif jeg ikke engang i Seng, men sab i de mørke Timer og stirrede ubevægelig paa Himmelen, ligesom en Drømmende. Konen i Huset, der blev urolig over min paafaldende Udfærd, kom flere Gange op til mig og bragte mig, som et Paaskub, Mad, og for at blive fri for hendes Paatrængenhed prøvede jeg ogsaa paa at spise. Den sjerde Morgen bragte hun mig et Brev; det var fra Fanny. Jeg aabnede det mekanisk, alfor godt vidende, hvad det vilde, hvad det maatte indeholde, og jeg tog heller ikke seil. Alt maatte være forbi imellem os. Det kunde ikke undre mig, skrev hun, at hun hævdede en Forbindelse, som hun havde indgaaet i fuldkommen Uvidenhed om mit foregaaende Levnet. Hun vilde søge at tilgive den grusomme Uret, jeg havde begaaet imod hende, det Bebrageri, hvori jeg havde gjort mig styblig, og hun vilde bede for mig — men hun maatte siqe mig Farvel.

„Jeg sab og stirrede paa dette Brev, der laa aabent foran mig, og tænkte aldeles ikke paa Bertinden, der endnu tøvede inde paa mit Kammer og iagttog mig. Omfjerd talte hun:

„Vi have altid været nsieregnende, have jeg og Sproggs, med hvad for Vogerende vi toge i vort Huus, og aldrig gjort Uret mod Nogen, saalange vi have givet os af med Grønt-handelen—“

„Jeg saae op, men forstod ikke hvad hun mente.

„Det vilde maastee være behageligt for alle Parter, om De saae Dem om efter et andet Logis,“ sagde hun uforbeholdent; „det er bedst at være ligefrem, og derfor siger jeg Dem det.“

„Nu forstod jeg hende; ogsaa hun havde hørt det!

„Som En, der nyligt har overstaaet en langvarig Sygdom, vakkede jeg, mat og hjemslagt af Sorg, bort fra dette Sted, og drog atter ud i den haarde, kolde Verden. Jeg vandrede langt bort til et af de ringeste Kvarterer i Byen og leiede det første, det bedste fattige Kammer. Penge havde jeg nok af, da jeg i lang Tid havde laqt hver eneste Penny, jeg havde kunnet undvære, tilfide i et burebart Diemed, lagt dem tilside for Fannys Skyld.

„Ikke længe efter blev jeg alvorligt syg og haabede en Tid lang, at Døden vilde befrie mig for mine Lidelser. Men Fortjænt havde Andet i Gjemme til mig.

„Efter mange Maanebers Forløb tilbød der mig Arbeide af en Smedler i Rabelaget, der tilfældigviis var kommen efter, at jeg kjendte noget til Haandværket, og modtog det, mere af Trang til at faae Noget at beskille, end af egentlig Fattigdom. Derpaa fulgte der Uger, Maaneber, Aar af en farveløs, formaaløs Tilværelse, under hvilken jeg mekanisk varetog, hvad jeg fik at varetage, ikke holdt Samfem med Nogen, som jeg kunde undgaae, habede min Art, ja habede næsten mig selv; en Tilværelse uden Deeltagelse, uden Medfølelse, uden Tilgivelse. Thi jeg levede af mit Nag, rugede over det, gjenoplive det Dag for Dag. Jeg udmalede mig bestandigt med bengjerrig Glæde den Hevn, jeg vilde tage over hin Dødsfjende, hvis jeg kunde. Jeg bigede efter at blive istand til at stæde ham, ligesom jeg antog, at jeg burde affnye ham; thi mit Koste til min Herre var i mine Dine ikke længer bindende. Intet Menneske, der var ved sin fulde Forstand, kunde forlange, at jeg nu skulde gjøre Andet, end hede Philip Steele. (Sluttes i næste Nr.)

Logogriph.

1. 2. 3.

Jeg er et Bud, som altid bringes Til Hver, som nyder Ruets Liv, Hiftra, hvor For- og Fremtid svinges I Eenhed uden Strid og Riv.

Tidt mærkes ei min Varfelsesstemme, End tiere forstaaes den ei; Og Lykke kaldes det at glemme Det Spor, jeg viste paa min vei;

Thi der er Starphed i den Tone, Hvormed jeg taker til din Sands, Og det er kun en Tornekrone, Jeg byder som min Gjernings Krands.

2. 1. 3.

For min Fødsel lige tog Dyr og Plante sig Beværet; Siden Mennesket opdrog Mig for selv at blive næret.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 279:

Charakteerbog.

Opløst af Carl og Ida, Bøvie, 3. J. i Helsingør, den lille Mand med det store Hoved, Jættelinde mellem Hoier og Hoier, Josephine i Westeraab, den lille Rande, Petermanden, den gale U, Horre Derreds Comptorist, Don Dutrote. Opløst som „Strivebog“ af Sydopotten, Edsial og Carl i Rostide.

Døde.

Brev Carl Henrik Andersen, General og Rigsmarckst, heromt (veest Rigsdagmann, f 25 Januar, 83 Aar. Jean Baptiste Adolphe Charrao, fransk Oberst og Forfatter, der siden Statscouper levede i Landflygtighed i Schweiz, f 23 Januar i Briel.

Prima danske Stearinlys

af fortrinlig Qualitet, hvide og meget droie. Stearinlys Nr. 1 à 2 Mk. 14 Sk. pr. fuldv. Pund. Stearinlys Nr. 2 à 2 Mk. 8 Sk. pr. fuldv. Pund. Pr. Lispond gives 2 Mk. Rabat. De faaes i Fabrikens Udsalg, Krystalgaden Nr. 18 hos Urtekræmmer H. A. Møller. NB. For at undgaae Forveksling med indførte fremmede Lys bedes bemærket, at Omslaget er paatrykt min Adresse og Lysenes Qualitet.

Veirforholdene paa Landbohøjskolen

fra d. 27de Januar til 2den Februar incl.

Dato.	Middelsvarme (C.°).	Høieste Varmer.	Læste Varmer.	Fugtighedsgrad Alt. 2 i pCt.	Luftrørf.	Regnhøide i Vinter.
27de .	÷1,1	÷0,4	÷1,9	—	27" 5,01	0,56
28de .	÷1,9	0,2	÷5,0	—	27" 3,95	2,52
29de .	÷4,6	÷3,6	÷5,5	—	27" 8,62	1,17
30te .	÷5,5	÷3,0	÷8,8	—	27" 9,78	—
31te .	÷4,2	÷1,4	÷9,8	—	27" 9,45	—
1ste .	÷0,7	0,2	÷1,8	—	27" 6,98	—
2den .	÷2,2	÷0,3	÷4,9	—	27" 9,02	—

Anm. Middelsvarmen er bestemt ved Jagttageser Nr. 7, 12, og 11 og Luftrørfet som Middeltallet af Jagttageser Nr. 8, 2 og 10.

Verdens-Barometret.

London	28 Januar 3	pCt. Confois . . . 897,3.
Paris	— — 3	" Renten . . . —
Wien	— — 5	" Metalliques 72. 30.
Berlin	28 — 3 1/2	" Staats-Sch. 91.
Kjøbenhavn	3 Febr. 4	" Rgl. Døligat. 91.

Udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.